

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

טוראי לי (לילוש) כהן ז"ל

בת אורלי ואהרון

נולדה בירושלים

בתאריך י' בשבט תש"ס, 28/1/1980

התגוררה בירושלים

התגייסה באוקטובר 1998

שרתה בחיל התקשוב

נפלה בעת שירותה

בתאריך ט"ז בטבת תשנ"ט, 4/1/1999

נקברה בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 9 שורה: 5 קבר: 11

הותירה אחריה הורים, אח ואחות

בת 19 בנפלה

קורות חיים

בת אורלי ואהרון. נולדה ביום י' בשבט תש"ס (28.1.1980) בירושלים. בת בכורה להוריה, אחות למאור ולרותם. גדלה בבית שמש, ולמדה בבית-הספר היסודי "ז'בוטינסקי" עד כיתה ו'. לי המשיכה לכיתות ז' עד ט' בבית הספר "בויאר" בירושלים, בתנאי פנימייה. היא מאד אהבה את חיי החברה בפנימייה ויצרה קשרים רבים עם חבריה ללימודים, אך המשפחה עברה לגור בירושלים, בשכונת בית הכרם, ולי עברה לגור עם משפחתה. היא המשיכה ללמוד ב"בויאר", וסיימה תיכון כתלמידה אקסטרנית.

לי הצטיינה מאד בלימודיה ובקשריה החברתיים בבית הספר. באסיפות ההורים שמעו הוריה רק דברים טובים עליה. תמיד עמדה במטלות הלימודיות, הגיעה להישגים מרשימים בלימודיה, ובלטה ביכולת ליצור קשרים עמוקים עם סביבתה.

לי הייתה מלאת שמחת חיים ואופטימיות, אהבה לצחוק וידעה לשלב הומור ורצינות בדברים ובמעשיה. מגיל צעיר הייתה עצמאית ובעלת רצון משלה, בעלת ביטחון עצמי וקסם אישי רב. כולם אהבו את היופי הפנימי של, הרגישות, החוכמה והאצילות שבהתנהגותה. היא ידעה להיות

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

רצינית כשצריך, ואהבה לעזור בעת הצורך, אם בבית ואם בין חבריה. לצד הרצינות בה לקחה את הדברים, אהבה להשתולל, לשמוח, לרקוד ולאהוב. בעלת יופי קורן, לי מאד הרשימה בהופעתה החיצונית. תמיד לבושה 'טיפ-טופ', לפי צו האופנה, היוותה מקור חיקוי לחברותיה הרבות.

לצד אהבת החיים והבילויים לי מאד נמשכה לספרות, לאמנות ולשירה. אהבה לקרוא ספרים מכל הסוגים, בעיקר ספרי פילוסופיה וספרי שירה. כשנתקלה בציטוט או בשורה משיר שדיברו אל ליבה - נהגה להעתיקם ולשמרם ביומנה. לי אהבה מאד את אמנות הפיסול והציור. בימי בית הספר החלה ללמוד בחוג לפיסול במוזיאון, שבו אמנם לא התמידה, אולם מאז אהבה לבקר בתערוכות שונות, בעיקר במוזיאון וביריד "חוצות היוצר" בירושלים. היא נהגה לרכוש פסלים מיוחדים שאהבה, והחדר שלה בבית היה עם השנים למוזיאון בזעיר אנפין.

לי עסקה הרבה בכתיבה ובצילום. מאז כיתה ו' נהגה לכתוב יומנים, בהם תיארה את חוויותיה תחושותיה ומחשבותיה. כשיצאה לטיולים, ולי הרבתה לטייל בארץ ואף בחו"ל, נהגה לנהל יומני מסע מפורטים, לצלם ולהצטלם בכל מקום. כשהייתה בתיכון לי יצאה במשלחת נוער לגרמניה לשלושה שבועות, בתום לימודי התיכון היא טיילה בארצות הברית ולפני הגיוס לצבא טיילה בסיני. מכל מקום חזרה עם רשמים עמודים, אם זה מהבנת הטרגדיה של העם היהודי באירופה, אם מחוויית הטיול ביבשת אמריקה ואם מהשקט והשלווה של הברדואים בסיני. לי שבה מטיוליה עם יומנים מלאים בחוויות, ועם שפע של תמונות, שאת רובן צילמה בעצמה במומחיות רבה. את התמונות סידרה בקפדנות באלבומים הרבים. ליד כל תמונה הקפידה לציין את המקום, הזמן והתחושה שהייתה לה בעת הצילום. האלבומים האלו, עם תמונות הנוף המרהיבות בשילוב יופייה המדהים של לי, הסבו הנאה רבה למשפחתה גם זמן רב לאחר הטיול.

לי נהגה לכתוב שירים, שירים מרגשים שביטאו את רחשי הלב. היא מאד אהבה לעסוק בכך, וכתבה מתוך מחשבה רבה ורגישות אדירה. לי, שתמיד זכרה את ימי ההולדת של בני משפחתה וחבריה, נהגה מנהג נאה - לצרף למתנותיה ברכה אישית שבכתיבתה השקיעה מחשבה עמוקה, ושלקרוא אותה היה תמיד מרגש.

ללי היה קשר מצויין עם כל בני משפחתה. "את הקשר שלנו אפשר לאפיין במילה אחת - מדהים", סיפרה אמה, "אין פה שום הגזמות. היה לנו קשר נפלא - כבוד הדדי, הרבה אהבה, הרבה טוב. נהגנו לטייל יחד, לבקר

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

בתערוכות וגם ללכת להצגות... נהגנו לשוחח על הכל, בית ספר, חברים, משפחה, ותמיד התרשמתי מיכולת ההבעה שלה, מהבגרות ויכולת הניתוח והעומק אליהם הגיעה".

בחודש אוקטובר 1998 התגייסה לי לצה"ל. היא עברה קורס צפ"טיות, והחלה לשרת ביחידה בסמוך לירושלים.

ביום ט"ז בטבת תשנ"ט (4.1.1999) נפלה לי בעת שירותה והיא בת תשע-עשרה. הובאה למנוחות בבית-העלמין הצבאי בהר הרצל, ירושלים. הותירה הורים, אח ואחות.

האם אורלי כותבת: "דמותה מלווה אותנו כשהיא צוחקת, מחייכת, שמחה ומאושרת. החיים שלה היו מלאים בתוכן, בחוויות עמוקות, בטיולים ברחבי הארץ ומעט בעולם. העולם שלה היה עשיר ומגוון וכלל אנשים מעניינים וקשרים מיוחדים. היא הספיקה כל כך הרבה בכל כך מעט זמן. בכל מקום שאליו הגיעה, באקראי או בתכנון, השאירה חותם... כולם רצו להכיר את הילדה הנפלאה ומיוחדת כל כך".